

"הראיס"

מאת:

דניאל בוקריס ליברמן

תודה לרועי מליח רשף

על הליווי והתמיכה.

המחזה נכתב כפרויקט גמר

בחוג לבימוי והוראת התיאטרון

בסמינר הקיבוצים.

ע"י דניאל בוקריס ליברמן

0527523030

Danielbukris1995@gmail.com

כל הזכויות שמורות ©

דמויות:

המספרת- בחורה בת 27 חיה ב2020.

הראיס- איש עמיד יפיפה ונחשק בן 30, גדל בג'רבה. ראש קהילה בגאבס

איווט- אישתו של הראיס, בחורה בת 27, בחורה בעלת מבנה גוף רזה. מתגוררת בגאבס.

אוראני- אחיו של הראיס, בן 24, מנהל משק הבית של הראיס ומתגורר איתו, גדל בג'רבה.

דיאמנתה-המשרתת של איווט, בת 25. בעלת מבנה גוף מלא. מתגוררת בגאבס.

רפרנסים ללהקה:

תפקיד הלהקה הוא תפקיד המוסר הטוב- הם מצדדים בצד הפרוטגוניסט שהיא הדמות של איווט.

בתקופות המלוכה תפקיד המוזיקאים והנגנים היה להיות עבדי המלך ולנגן בארמונו

רפרנס נוסף הוא המקהלה היוונית אשר תפקידה לתווך לקהל את המתרחש ולהיות קול המצפון.

תקציר:

נכדה מציעה את בית סבה וסבתה למכירה, היא מוכנה לוותר גם על כל התכולה עד שהיא מגלה מחזה בארון הספרים הישן ומתחילה לעיין בו לעיני הקהל. המחזה מציג עולם בו אידיאל היופי הוא נשים מלאות והכסף משחק תפקיד מרכזי, ראיס החי בטוניס בתחילת המאה ה20 מתמודד עם חוסר הביטחון של אשתו הרזה, אחיו התלוצץ שעליו קיבל את חסותו מאז אמו נפטרה והמשרתת היפיפיה שאת שירותיה רכש בשביל אשתו אך היא הצליחה לשבות את ליבו. דרמה קומית שנכתבה בהשראת אגדה טוניסאית עתיקה ומשלבת מסורות, פיוטים ומנגינות אותנטיות.

(על הבמה 4 כסאות בצד ימין- כשביל חתונה. הלהקה יושבת בצד שמאל ומנגנת כבר בכניסת קהל שיר פתיחה *אווירה של כניסה לעולם, תרבותית, אסלית* הכל מאובק, מייצר תחושה של מקום עזוב. בצד כניסת הקהל עומד בופה דל ולידו שלט "למכירה 0527523030". דמות המספרת נכנסת אל הבמה ונמצאת בשמאל במה לפני הלהקה עם כסא ערימת ספרים ותמונה. נכנסת דמות הנכדה חסרת ביטחון ומגמגמת, המוזיקה מפסיקה.)

מספרת:

ברוכים הבאים, כן תכנסו ותכנסו... זהה הבית למכירה,

זו הכלה כמו שאומרים (מגחכת). יש כאן עשרה חדרי שינה ועשרה חדרי שירותים ומקלחת.

(מנסה להצחיק ללא הצלחה)

אצלנו במשפחה רק הגודל קובע... אהה יש כאן בופה למי שרוצה- שתי קערות עם עוגיות אבל בכל זאת סבתא תמיד הקפידה שמי שמבקר אצלה יאכל משהו וזה מה שהיה לי תקציב זמן אליו.

הריהוט? תקחי. הכל! תקחי הכל, כל מה שבא לך. סבתא מתה וסבא בבית אבות אז מוכרים- אין לאף אחד מה לעשות עם זה...

על כל כסא כזה ישבו דורות על דורות, הם כבר מתפרקים וסבא התעקש "לא מחליפים דברים מסורתיים" מה מסורתי בכסא?! מה?!- תקחי.

הסירים הענקיים שאפשר להתקלח בהם- תקחי.

השטיח עם הצבעים המזעזעים האלה- תקחי.

גם את הספרים האלה- תקחי.

(ניגשת לספרים ורואה תמונה של הסב והסבתא)

את התמונה הזאת תשאירי אם לא אכפת לך...

(מסתכלת בתמונה)

איזה מתוקים. בתמונה כאן הוא בן 25 והיא קצת יותר מבוגרת, התחתנה מאוחר לאותה התקופה. העיקר מגילו 20 היא לא הפסיקה לנדנד לי: 'נו מתי תתחתני?! מתי נראה בחור?! צצצ דעיפה תיראי איך את נראית? כולך עור ועצמות'. 'יא עייש בינתי' מי יקח אותך ככה?!' בכל ביקור אצלה היא הייתה דוחפת לי אוכל, כל ביס מהתבשילים שלה היה מפוץ שמן ככה שאת מרגישה את החצקון הבא מבצבץ ואת הכפתור מאיים לעוף החוצה. סבתא לא הבינה, היא לא הבינה שאם את לא רזה, תילחמי בגוף שלך כל יום ביומו ובסוף תהי כמוני, בולמית.

(פאזזה. ולאחריה מתחילה לדבר בקצב מתגבר)

ולא רק זה, אנשים לא יפסיקו לרחם עלייך: 'מסכנה איך הגיעה למצב כזה?', מה חסר לה בחיים!'

תיכנסי ותצאי מבתי חולים כל יומיים וכל גבר שתהיה לך כימיה הכי קטנה איתו יתנדף אחרי שהוא ישמע את תסביכי האוכל שאת מאכילה את עצמך והלחץ של המשפחה הזאת לא מוסיף!!

(פאזזה. מתרגלת נשימות)

לא שאני חושבת שאני צעירה או משהו כזה... אבל אני לא לחוצת חתונה.

שלא תבינו אותי לא נכון, אם ככה עולה לכם איזה רעיון אני אשמח.

כאילו גם לא חייב מהיכרות מעמיקה, סתם ככה מכירים פשוט גבר, גם אם אתם לא מכירים וראיתם ברחוב, אז המספר שלי נמצא במודעת המכירה, אבל אני בכלל לא לחוצה.

(נשענת על הספרים תוך כדי דיבור וספר האגדה נופל. מרימה את הספר וקוראת מהכריכה)

"הראיס"- סיפור חיינו

מחזה מאת: אוראני...

סבא?!

(פותחת ספר, הראיס נכנס בגלגלון מחזיק את התמונה שלו ביד כנרקיסיסט, מלקק תלתל בולט. נכנס לפריז, מספרת ממשיכה)

בהשראת האגדה הטוניסאית 'דיאמנתה'

(עוצרת. איווט נכנסת ל"מעמד החופה", הראיס בורח ל"כספת" סופר מטבעות משקיקים ומניח את התמונה. היא מסתכלת אל הקהל, גם הנגנים והשחקנים נעצרים.

(המספרת ממשיכה להקריא)

מספרת: מממהההה

(פותחת שוב. המוזיקה משתנה וממשיכה ללוות הראיס הולך בשביל החתן אל איווט, נעמדים כבעל ואישה)

הסיפור מתרחש בעיר גאבס, שבמדינת טוניס. איווט

(איווט מרימה את היד)

אשר אביה זכרונו לברכה היה ראיס-ראש קהילה ואיש מכובד, החליט שיוריש לגבר שיזכה בה את תוארו הנשגב וכל הונו. ואכן זכה הבחור

(הראיס שובר את הכוס משתנה מוזיקה והם מתחילים קטע תנועתי, מסיימים בימין במה. אוראני נכנס עם שולחן ערוך כ'מלצר')

והגיע מג'רבה לגאבס עם אחיו היקר

(הראיס עושה תנועת קריאה למלצר. אוראני לוקח מגש ומתקדם אליהם בהליכה רגילה)

והצולע יש לומר.

(מתחיל לצלוע בפתאומיות)

(כולם מסתכלים אליה במבט נוקב: "אההה." היא קופאת ופונה אל הקהל... מתחילים תנועה במקצב 2:6)

אוראני: אוראני, אח של...

(מצביע על הראיס)

הראיס: הקטן

איווט: איווט, אשתו של...

(מצביעה על הראיס)

הראיס: הראיס. אחי

(מצביע על אוראני)

אשתי.

(מצביע על איווט המספרת ממשיכה לקרוא ובינתיים הם בפריז)

המספרות: המחזה בן שלוש מערכות. מערכה ראשונה: התסכול.

נחזור מעט אחורה בזמן.

(לופר. רגש הגברת אנרגיה וקצב מהיר סחרור קיו מוזיקלי של מעבר זמן, איווט עושה מסלול חזרה בזמן לשביל, לראש השביל ואז שוב לשולחן ומתחילה להמר)

קיים מנהג טוניסאי עתיק בו היו מורחים את הכלות בבצק שמנוני לקראת החתונה ולאחר מכן ביצעו טקס הצגת הכלה לפני כל קהל הנשים כשהיא ישובה על במה או שולחן, במעמד זה היו חושפים את זרועותיה ופניה, כאשר הנשים הזקנות משבחות את יופייה וממדיה. אם השולחן נשבר בעקבות המשקל – היא ראויה לחתן.

(קצב תנועות המריחה של איווט מתגבר)

איווט: אני לא שמנה. אני יותר רזה משמנה. רזה זו הגדרה כל כך משפילה. 'הנה הבחורה שם, ה...רזה, תן לה את מה שהיא מבקשת. מסכנה, כל כך צנומה'. אני לא צנומה. לצערי אני גם לא שמנה. יש לי שם! איווט. נעים מאוד. 'למה התחתנת עם אישה כל כך רזה? מדוע יש לך עניין בה?' מה? מה? מה העניין בבייפרה כזאת? לובן השדיים והיגך איננו. מה גם שהשומן לא ניכר בגופה וְבִפְנֵי הַמְצוּמְקוֹת'...רזה. 'הוא לקח אותה בגלל הכסף'. לקח?! 'אבא שלה היה ממקובלי העיירה, עליו השלום, ולבחור התחשק להחליף את מקומו ולהפוך לראיס. איזו דרך נפלאה לקבל לידיו את כל הונה' 'הוא בוודאי בה בוגד, ללא ספק. הרי איך יסופק מאישה כה...דלה'...לאחר החתונה ביקשתי מבעלי עוזרת

תמונה 2: בבקשה עזרה

דיאמנתה: (מאחורי הקלעים) היכן זה? תודה.

(נכנסת, איווט מארגנת את השולחן לכבודה נפעמת מהיופי)

איווט: זָאֲרֵתָּה בְּרָכָה"

דיאמנתה: בשמחה אשמע מה רצונך גברת, אך עלייך לדעת כי ערכי הוא רב.

איווט: אינני מופתעת. בחורה יפה ומלאה כמוך.

(פונה אל הלהקה)

כמה עצוב שהמראה מכתוב כל כך הרבה, אפילו את שכרו של האדם

(הנגנים מגיבים בקול ייאוש, איווט מתקדמת ופונה אל דיאמנתה)

בכמה כסף מדובר?

דיאמנתה: העלות היא שונה בין דרישה לְדְרִיֶּשָׁה. ניקיון הבית? כולל אזור הנוחיות? כביסות הן בעלות תוספת סיכון גבוהה מכיוון שאת ידיי הלבנות אכתים בג'יפה של אבני הקרצוף השחורות.

(מתחילה ללכת מאחורי השולחן ובוחנת את איווט)

תפירת מלבושים, למידותייך זו אינה בעיה. עלות הבוד תהיינה דלה.

אינני רוצה לפגוע חלילה בגברת

(לוקחת עוגייה)

אך מדוע אינך אוכלת?

איווט: אני אוכלת!

(קיו מוזיקלי מחריש אוזניים. דיאמנתה נחנקת מהרמת קולה של איווט)

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

אני אוכלת אך הגוף שלי מאבד הכול. כלום לא נשאר, הכול נעלם. השומן לא מתרחב. אינו מלבין משובע. פניי אינן תפוחות וחמימות. איני מצליחה ולכן אני צריכה ממך עזרה.

(מבט חטוף בין שתיהן.)

דיאמנתה: זו עלות שונה לגמרי. זו עבודה סביב השעון

איווט: ... תוצאה מובטחת?

דיאמנתה: מובטחת!

(הלהקה מגיבה בחיך מלווה קול התלהבות. דיאמנתה יושבת לרשום על הבד את התפריט)

דיאמנתה: את לא אוכלת בשעות הנכונות ואינך מקפידה על המאכלים המקובלים. מינון השמן והקמח הינו חשוב מאוד. מה גם שאת גופך לא מרחת מספיק בבצק, על כן אינו בוהק.

(דיאמנתה מביאה לאיווט את התפריט ויוצאת. הראיס נכנס)

תמונה שלישית: השכנוע

(שניהם מתחמקים מהסיטואציה)

הראיס: אחמ...

איווט: התפריט של העוזרת

(איווט מודה שזה כסף באמצעות הבעות פנים, הראיס מוציא שק מטבעות בתסכול)

איווט: אדמה מרקדא- 2 ביצים בבוקר,

(קצב מתגבר בכל מצרך שמקריאים)

חלב, שמן דגים, שמן זית עם עראק, דייסת דוחן...

(היא לוקחת לו את הכסף ב'נחמדות' ודוחפת לחזה. מביט בה בביקורתיות, כל מצרך שהיא מקריאה הוא סופר עוד שטר כסף והיד כבר מושחת)

אטריות עבות לניפוח הגוף, תבשילי עדשים וקטניות, קמח, שמנים, עוגות, קוסקוס, קמח מעורב בִּשְׁמָרִים...

שִׁיתְפִּיחַ את הבטן.

(הראיס חוטף לה בכעס את הבד)

הראיס: שומן כבש, קציצות ופֶּעֶמִים ביום כוס שמן זית!?

(איווט מכניסה כסף לחזיה, מסמלת לראיס להביא לה עוד, הוא מוציא מהכיס מטבעות, רץ להסתכל בקופסה ומתיישב על הכסא)

איווט: מדוע נראה שאינך מרוצה? בעוד כחודשיים אהיה שמנה כפליים.

(הראיס מסמן לה להביא לו מים ושותה)

הראיס: מכיוון שנראה שאת כל הונו של אביך היקר, עליו השלום,

שניהם: אֵלְלָה יִרְחֶמוּ

הראיס: אבזבז על הדמיונות והחלומות שלך. את לא תהי שמנה איווט.

(איווט מתחילה לבכות בכי צווחני.)

אני מתכוון, את בסדר גם כמו שאת.

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

איווט: אתה לא מדבר בְּכָנִית

הראיס: אינך בחורה דקיקה, את פשוט...

(שניהם מסמנים שמנה)

איווט: לא שמנה.

הראיס: אם כך את מגדירה את הסוגיה...

(הראיס לוקח עוגייה, איווט שמה לב שהוא מנסה לנחם ומנצלת את הטיימינג)

איווט: התשלום כפול מעלות התפריט. ערכה של העוזרת.

(הראיס נבהל)

הראיס: עז'ז'תי, יש לך אותי.

בפני מי עלייך להיות מחוזרת? את אישה נשואה ולא אסכים שתתגנדרי לך ותסתובבי בשווקים מול עיני כל החזירים שרק רוצים שדיים, עכז ושומן לתפוס.

איווט: ואתה לא?

(איווט לוקחת אוכל ומנסה להיות סקסית תוך כדי האכילה הברוטלית ומנסה לגרום לראיס לעשות את התנועות אחריה, הוא מתחמק)

הראיס: לא מה?

(מתקרבת אליו ומנסה לגרום לו לגעת בה)

איווט: לא רוצה שומן לתפוס?

(עושה תנועה מוגזמת ולא מושכת על מנת למשוך אותו)

שדיים לחפון?

אגן לטלטל?

(מחבקת אותו, הוא מתרחק ומחזיר אותה למקום חזרה)

מיום החתונה לא נגעת בגופי הקטן. ניסיתי לראות בך מעט תשוקה. תאווה לחבק, לנשק אך דבר לא קרה. אני רוצה לעשות זאת למענך.

הראיס: יופיך מסנוור גם עיני עיוורים. ואכן גופך כה שברירי ואיני מסוגל...

(מתחילה לבכות)

טוב, מה שתרצי, אם העוזרת תסב לך מעט שקט ולי תאווה בשרים בואי ננסה, אביך דאג להוריש לך ממון גדול על כן כספנו אינו המכשול.

איווט: לא תתאכזב. אהיה מלאה וְדִשְׁנָה.

(איווט עושה סאונד של אריה והראיס מצטרף אליה ומנסה לגרום לה להיות מרוצה)

הראיס: העוזרת עוד כאן?

(איווט מהנהנת)

קראי לה. אנסה להבין את המחיר האפשרי לפני שְׁאָאָבְד את כל ביתי. אהה ביתנו.

(איווט יוצאת. שוכחת את התפריט על השולחן. הראיס עובר לפני השולחן. הראיס רץ לספור כסף בכספת, מסתכל בכיסים. נלחץ בשמבין שאין שם הרבה)

לא כל אחת התברכה בגוף יפה. היא אישה טובה, אכפתית, מבשלת לא רע אך... מְדַמְשֵׁ!-איני יכול לגעת בה. עצמות בולטות, פנים משורטטות וחדות, שלא נדבר על הרווח בין הרגליים. אין מה לתפוס, אין במה להתכרבל ולהתעטף בחמימות גוף אוהב ורחב. אוח, מדוע היא כה צנומה. בתקופה האחרונה גם אישיותה מושפעת מגופה, היא מכרכת סביבי כל היום ואינה מביעה דעה. היא מנסה לרצות ולשמוע ממני בכל פעם מילה טובה ואם לא היא בוכה! בוכה! וְכִיצַד מתנהלים מול אישה עם דמעות על לחיה?! מחבקים, מלטפים אך המגע אינו נעים. אנו נשואים רק כמה חודשים וְכִבֵּר אין בי תאוה לגעת בה

(אוראני נכנס)

אוראני: הגיעו אורחים.

הראיס: אין לי פנאי או חשק למבקרים

אוראני: זו העוזרת, כך אמרה.

(דיאמנתה נכנסת)

אני חייב לציין שהיא בעלת נוכחות מרשימה.

(אוראני מסתובב נתקל בדיאמנתה נבהל)

דיאמנתה: כן?

הראיס: חוצפתך נוכחת בכל איבריך.

(הצידה)

השופעים .

(אוראני מתרגש עם קול וממשיך לחקות את הראיס)

דיאמנתה: סליחה?

הראיס: סליחה?! תפני אלי כמו עוזרת.

(הראיס מתחיל ללכת לצד שמאל במה בגאווותנות ואוראני בעקבותיו)

כן אדוני?

(אוראני מהדהד)

האם קראת לי אדון?

(אוראני מהדהד)

במה אוכל לעזור?

(הראיס נותן לאוראני טפיחה על העורף)

נכנסת ודורשת תשובות ללא נימוסים.

(דיאמנתה מביאה כוס יין /קדה קידה מגישה לראיס והם עושים לחיים)

דיאמנתה: י'סיד. (פירוש-אדוני הנכבד)

הראיס: כבר יותר טוב.

דיאמנתה: את הנימוסים שלי צריך להרוויח, לא מקבלים אותם חינם אין כסף.

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

הראיס: בדיוק על הכסף הזה רציתי לשוחח.

(אוראני משמיע קול הסכמה תוך כדי בהייה. הם פונים לאוראני)

תוכל להשאיר אותנו לבד לכמה רגעים?

(הראיס מזרז את אוראני לצאת. הראיס חוזר לדיאמנתה. דיאמנתה מתיישבת על הכסא מולו. יושבים פנים אל פנים, פגישת עסקים. משחקי כח עם כחכוחי גרון. אחרי 4 כחכוחים אוראני מגיח)

אוראני: מים?

(שניהם מגיבים בכחכוח)

דיאמנתה: ערכי הוא רב, ועבודתי לא פשוטה. לא אוריד פרוטה.

(הראיס לקהל)

הראיס: אישה בעלת עמוד שידרה

(טיזינג לקהל ולדיאמנתה. קם ויושב)

ומראה לא רע. נו טוב, אם תעשי את אשתי שמחה, מה הוא כסף לעומת אושרה.(קם)

דיאמנתה: ומה עם הטפסים?

הראיס: טפסים? לשם מה?

דיאמנתה: דבר מה שאינו חתום אין בו הבטחה.

הראיס: בוודאי, איזו שאלה. תפני לאחי אוראני בקומה השנייה. הוא מתעסק בכל תחום ה...

דיאמנתה: עשייה?

(אוראני נדחף)

אוראני: הרכישה והקנייה

(הראיס מסמן לו ללכת ומתקרב אל דיאמנתה, מסמן לה לצאת)

הראיס: עכשיו גשי בבקשה אני עסוק בכל ענייני ה...עסקים ואין לי פנאי לשיחות חולין. תודה

(הראיס מביט נמס לקהל, דיאמנתה מתחילה לצאת עם קערה כאשר הראיס עוקב אחריה, אוראני נכנס ועושה את אותה תנועת הסתכלות של הראיס ובאותו הקצב) .

תמונה רביעית: הטפת מוסר

מספרת: בזמן שהגברים "מדברים", דיאמנתה החלה בפיטומים.

(איווט נכנסת ורואה את דיאמנתה עם הקערה. נלחצת ומנסה לצאת חזרה, דיאמנתה תופסת אותה מהכובע, מסובבת אותה, דוחפת לה ביס בכח ודוחפת אותה החוצה.)

מספרת: איכב...בא לי להקיא

(אוראני והראיס בוהים באגן של דיאמנתה)

הראיס: השפתיים שלה נראות נימוחות כמו מאפה חמאה שיצא בזה הרגע מן התנור.

(הולך לאוראני)

אוראני: 'יא נערי' (פירוש- אוי האש שלי)

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

הראיס: והמותניים...אח

(לופת את אוראני כדימוי לגוף של דיאמנתה)

ללפות את המותניים האלה כל יום ביומו

אוראני: אוי אוי אוי

הראיס: מה הקולות הללו?

אוראני: לא כלום

הראיס: דבר

אוראני: לא תרצה לשמוע את מחשבותיי ואיני יכול לשקר.

הראיס: קיבלת את רשותי לומר כל שעל לב...

(הראיס זורק על אוראני עוגיה כהתגרות, אוראני מושיב את הראיס ועושה לו מסאז', מדמה את איווט)

אוראני: אתה מתגאה בחולשות וביצרים הבהמיים ובעיניך אינך רואה את אשתך עומלת לה להשמין רק בכדי להיות יפה למענך.

(אוראני מלטף את ראשו של הראיס)

נפשה כה עדינה ושברירית.

הראיס: וכי למה לצער אותה?

אוראני: אינך מתכוון לתת לה להחליט האם היא מעוניינת לחיות עם אדם כמוך ?

הראיס: אווה למדת לדבר

(זורק עליו עוד עוגיה, מתקרב אליו ונוגע בו באיום חושני.)

אינך מתכוון להמרות את בקשת אחיך. אתה אכן איש ישר אך אתה לא אדם היורק לבאר ממנה הוא שותה.

אוראני: לא אירק אחי, אך אתה חוטא.

הראיס: הגדרת חטא היא בעיני המתבונן. חטאתי כשלקחתי אותך לגור איתי? חטאתי כשסידרתי לך עבודה שלא היית מוצא במקום אחר בגלל הרגל העקו...

אוראני: ואני מודה לך על כך, באמת! אך עליך להבין שמעשיך עלולים לגרום לצער רב בלבה של איווט ושום עזרה לא תהיה באפשרותי לתת.

הראיס: 'תקיל כפיל דם'. (פירושו: אדם כבד/מעיק) לא אבקש עזרה ממך ולא מהגברת.

(הראיס לוקח עוגייה ומתחיל קרב אוכל בין הראיס לאוראני סביב השולחן תוך כדי המוזיקה, פריז. ממשיכים לעוד כמה שניות ויוצאים מאחורי השולחן אחד אחרי השני. במקביל הבנות מתקדמות לקדמת במה. דיאמנתה הולכת לאורך הבמה ואיווט נתקלת בה)

תמונה 5: הפיטום

דיאמנתה: אינך יכולה לעשות שינויים כאוות נפשך. לתפריט יש סדר מסוים ורק כך תוכלי להשמין, כל התהליך תלוי בך ובכמה תשקיעי למען התוצאה

(איווט מנסה לדבר בפה מלא)

איווט: אני שוקעת

דיאמנתה: מה את אומרת? איני שומעת מלמולים

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

(ממשיכה לנסות תוך כדי אכילה)

איווט: אני שוקעת, משקי..אשקיע כמו שלא השקעתי בחיים.

דיאמנתה: מכיון שאת יודעת, ללא רצון אין שום ערך לדיבורים.

(דיאמנתה מכניסה לאיווט את הכף כאווירון לילדה קטנה. נגנים מוחאים לה כפיים)

ממשיכים ...

(דיאמנתה מתחילה להתהלך סביב השולחן ואיווט בעקבותיה, כאשר דיאמנתה מסתכלת איווט מזייפת אכילה)

את הבוקר תתחילי בשני צהובים של הביצים (אדמה מרקדא), מוסיפים כמה כפות סוכר, (נעצרות ועושה יחד תנועת ערבוב, כאילו שזו תנועה מוכרת וחרושה לשתייה) מערבבים ומערבבים...

(לופר פעמיים, הגברת אנרגיה וקצב מהיר, יצירת סחרור, קיו מוזיקלי של מעבר זמן. דיאמנתה ואיווט עושות את הסיבוב שעשו עד כה שוב ושוב בקצב מתגבר, ממשיכות ללכת)

את הבלילה מוסיפים אל משקה הבוקר: חלב חם, קקאו או כל דבר אחר. בערב מכינים חומוס מערבבים עם שמן זית ומים ישר לגרון אותה הנוסחה לפני משכך לישון, ולקינוח להשגת גוף נפוח- כוס יין

(איווט מחייכת בהקלה, אתנחתא, גם הנגנים מגיבים בקולות שמחה)

ועליה כף גדושה בשמן.

(איווט חשה בחילה. הנגנים מגיבים גם כן)

מבלי לברור! הכל את מוכרחה לגמור.

איווט: ומה בעניין מלפפון, עגבנייה? פירות טריים מהירקנייה?

דיאמנתה: בשום אופן לא.

איווט: זו רשימה מוגזמת ולא הוגנת

(איווט מחזירה לדיאמנתה את הקערה והיא דוחפת לה חזרה)

דיאמנתה: היא עוד מעודנת, לא דיברנו על ארוחת הבוקר,)

בוהורים, צהריים, בין הערביים...

(איווט מקיאה את האוכל בפיה, נגעלת והולכת בקצב בחיפוש היכן לזרוק את הקיא, דיאמנתה מסמנת לה לבלוע חזרה והיא בולעת)

הרגליים שלך לא יתנפחו אם תמשיכי ללכת

תשבי כך

(דיאמנתה מושיבה אותה)

יפה. תפשטי מעלייך את ה...'פוטה'- הכותונת הקטנה, אם כך אפשר לקרוא לפיסת הבד הזעירה, ובעת אמרח על הירך ...

(תופחת על מותניה של איווט)

איווט: שמן שירכך!

(הלהקה ואיווט משמיעים קולות גועל במקביל דיאמנתה מורחת את הירך שלה)

הרגשתי כחילוון דביק ומסריח, השמן מילא את האוויר כך שלא הצלחתי מריחו לברוח.

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

(קיו מגניבת מעוול. במקביל למוזיקה דיאמנתה מרימה את איווט ושמחה בשמחתה על שהצליחה להשמיין. דיאמנתה נעמדת מאחורי איווט ועושה את התנועות בסנכרון עם איווט)

אט אט הבטן מעט התעגלה, האגן התחיל לקבל צורה דשנה.

(התנועה והמוזיקה הגיעו לשיא שנעצר)

ושוב לא הצלחתי לעקוב אחר התפריט. השומן נעלם ונותרתי צנומה משהייתי.

(הבנות נעמדות פנים אל פנים פריז)

תמונה שישית- הבגידה- לאורך רוב הסצנה מוזיקת סלפסטיק, התרגשות

(איווט יוצאת סביב השולחן צד שמאל במה בבכי צורם ובמקביל הראיס נכנס. איווט מסתכלת בו, מזיזה אותו בכעס ויוצאת. דיאמנתה מתיישבת במרכז השולחן. הראיס מבחין באיווט שיוצאת מתוסכלת ומכין עצמו לקראת השיחה עם דיאמנתה- מסדר תלתל, מנקה שיניים, בודק הבל פה. כשהוא מכחכח בגרון דיאמנתה נבהלת)
הראיס: את מקבלת את מיטב כספי אך לאשתי אינך תורמת.

דיאמנתה: אשתך אישה מיוחדת, מה שיכולתי לעשות בוצע, היא כנראה לא מספיק רוצה. כי איך אומרים

(דיאמנתה חוזרת אחרי התנועות של הראיס)

הראיס: אם אין רצון הדיבורים לא מועילים

שניהם: כן.

דיאמנתה: מצטערת.

(מתכוונת לצאת, הראיס נלחץ)

הראיס: אשמח אם תרצי להשאר. זאת אומרת, אני חושב שהנוכחות שלך הכרחית כאן. למרות הקושי לא צריך לוותר כל כך מהר. אני צודק?

דיאמנתה: 'ענדר אל חק' (האמת איתך) אני חושבת ש...יש טעם במה שאתה אומר.

(מאבד שיווי משקל, מתנשף)

הראיס: את אישה מעניינת. אני מתכוון במובן ה

דיאמנתה: ה..?

הראיס: אני חושב שאת מבינה.

דיאמנתה: מבינה ומכירה את העיניים הנעוצות והמבט שמפשיט את כל גופי.

הראיס: ואת אוהבת אותו? את המבט.

דיאמנתה: אשקר אם אומר שהוא אינו מחמיא אך אדוני איש נשוי וזה לא עסקי

(איווט נכנסת בבכי עצור. הראיס מתחיל לשרוק כהתחמקות ודיאמנתה כ'סיפור כיסוי' יורקת לו על הנעל ומנקה אותה עם התפריט שעל השולחן.)

איווט: התפריט שלי?

(דיאמנתה מושיטה לה את התפריט במבוכה, איווט יוצאת בוכה. דיאמנתה מעיפה לראיס את הרגל ומתחילה לצאת)

הראיס: לא לא.

(הראיס מזיז את השולחן/עושה תנועה מוגזמת)

תישארי. רק להסתכל על גופך גרם לי לחייך יותר בתקופה האחרונה. התקרבי מעט. את אישה יפיפיה.

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

דיאמנתה: תודה. גם אתה גבר נאה הגורם למחשבות

הראיס: מחמאה מפוך היא איננה עניין פעוט.

(הם נוגעים/ לא נוגעים, מתרגשים מהתקרבות הידיים. לא להגיע למגע מהר מדי)

אם אלטף אותך מעט..?

(דיאמנתה מופתעת מתלבטת כיצד לענות במקביל אוראני נכנס, מסתתר ומקשיב, הם לא רואים אותו)

דיאמנתה: ארצה עוד. אך במסגרת מכובדת ולא כאישה בוגדת.

(הראיס תופס אותה והם עושים סיבובי הלוך ושוב כל שאלה)

הראיס: את נשואה? מאורסת?

דיאמנתה: לא, (דיאמנתה מסובבת אותו) אך אתה כן, ואינני מתרשמת שעובדה זו מקשה עליך ולו בְּמַעַט
להחליט לשים את נאמנותך בצד ולהיזרק אל גופה של אחרת. (היא מעיפה אותו אחורה, הוא מועד)

הראיס: את בהחלט מיוחדת

(רץ וקופץ עליה)

שניהם: "התנשקנו".

(5 צקצקים של הנגנים.)

דיאמנתה: "נשיקה קטנה".

(רצים כחיות מיוחמות אחד אחרי השני)

תמונה שביעית: התקווה

(איווט נכנסת מאחור- בזמן הזה דיאמנתה מתחבאת מאחורי המפה)

איווט: סילקת את העוזרת?

(דיאמנתה והראיס נבהלים, דיאמנתה מתחילה לצאת והוא תופס את ידה הם נעמדים במרכז השולחן מאחור. איווט לא רואה אותם, אך הראיס מדבר אליה)

הראיס: לא

איווט: ומדוע? אם מיטב כספך אינו מניב פירות ממנה?

(הראיס מחפש את המילים הנכונות ובמקביל מסתכל בדיאמנתה)

הראיס: מכיוון שאת מחייכת. והחיוך שלך מניב לי רבות. הכסף הוא רק האמצעי להשגת אושרך יקירתי.

איווט: אילו מילים. כולי סמוקה.

(פונה אל הלהקה)

מה קרה לו שכך רוצה לרגש את לבי? אולי אחיו שכנעו להשאירה למעני?

(הלהקה מגיבה 'אההה' ותנועה כ'לא יודעים', איווט יוצאת, הראיס מתקרב עם דיאמנתה לשולחן ובמקביל אורני בצד השני באותה התנועה של דיאמנתה. הטקסט נאמר בשילוב. הראיס מתיישב בצד על הכסא סופר כסף)

אוראני: איך, איך במילים כה יפות ופשוטות הוא יודע לסובב את ראשן ללא הרף. הן עיוורות ולא מוכנות לראות מה מסתתר מתחת ללשון החלקלקה. ומה עלי לעשות כשעיני רואות את איווט המתוקה מוקסמת ממילותיו ומחויכת כולה תשוקה. נפשי כמהה לשמוע את נשימותיה מהיום בו הכרנו. פעם עקבתי אחריה

אל הנחל, דרך בית הוריה ובמקרה הצצתי מבין החורים וראיתי את מערומיה, גוף כה קטן ועדין. אישה כלבבי. אך עלי להבין כי לא את הצולע חסר הביטחון בחרה לה לבעל אלא את אחי היקר (הראיס יוצא מהפריז כשמדברים עליו. ומדגים את מה שאחיו אומר- פנים מחוספסות/חיך כובש/לשון שיוזעת תמיד מה לומר)

בעל הפנים המחוספסות, החיך הכובש והלשון שיוזעת תמיד מה לומר.

תמונה שמינית: האיום

(על הבמה שומעים ורואים את הדמיון של דיאמנתה- הכל בדמיונה. דיאמנתה מתקדמת בריקוד מתלהב של נערה מתבגרת עם צחוק וקול עבה ומתגלגלת על הריצפה מהתרגשות- הקצנת הסיטואציה וההתרגשות)

דיאמנתה: הוא יודע. הוא פשוט יודע תמיד מה לומר. המילים מתנגנות בפיו באופן שיטתי, כמי שעשה חזרות אין ספור לפני אמירתן אך בפניו ארשת כנה, מלאת אור ותשוקה הגורמת לי לרצות להתקרב יותר ויותר. (עצירה) מה לי ולכל הביגודות הנאלחות הללו?(עצירה) גבר חוואן (פירוש-בוגד) יבגוד באחת, בשנייה, בשלישית ובעשירית אם יזדמן בדיוק כמו אבי. חשב גם אותי לאחת הפתיות המשתרכות אחריו? (פאזזה.)

אם ירצה שאבכס לו, אקרצף את הכתמים עד שהצבע ידהה. אם יחמוד אחר נישוקים וליטופים אדאג לו לריגושים מענגים עד שובע מבחיל. אם ירצה שאבשל לו אדאג להרעיל (תנועת חנק על עוגייה שדיאמנתה מפוררת)

אותו במטעמים. לא חלילה כדי להרוג אותו, ארצה שיהיה חולה, מעט, וכך יזדקק לי כל יום ביומו. (אוראני מנסה לצוטט מבלי שיראו אותו)

הוא ירוויח טיפול מסור ואוהב, אני אהיה שקטה שהוא שלי ואזכה במנוחת מזומנים ולב שליו. (הראיס מסמן לאוראני לבוא ולוחש לו משהו באוזן, אוראני פונה אל דיאמנתה)

אוראני: הוא ביקש שתגיעי אל חדר האורחים עם המטעמים. לאור הכובבים... **דיאמנתה:** וודאי. כבר אגיש לו כל שיבקש.

אוראני: לא היה לי כל ספק, הגברת ישנה כך שתוכלו להרגיש בנוח. וודאי גם את לא יכולה להתאפק. (ביס של אוראני. מתכוון לצאת)

דיאמנתה: סלח לי. באיזו רשות אתה מתערב בעניינים לא לך **אוראני:** גורל שלום הבית מונח על הכף.

דיאמנתה: אחיך אדם בוגר. ולדעתי אין כאן עניין של דאגה אלא קנאה (צובטת אותו בבטנו עם כף)

אוראני: דברי הבל ושכלות (ביס של אוראני)

דיאמנתה: האם לדעתך, איני רואה את עיניך הכמהות לגופה של איווט? (אוראני נחנק מהעוגיה שדיאמנתה מכניסה לפיו)

דיאמנתה: כעת אינני מאיימת חלילה רק אומר, (דיאמנתה מניחה ידיים על הגרון של אוראני ללא מאמץ והוא משתנק מכאבים)

שמור על הסוד הקטן, פן תדע על בשרך מיהו האדם עליו מזלו אינו שפר.

(דיאמנתה מאכילה את אוראני בעוגייה, אוראני יוצא והראיס נכנס יושב על הכסא, דיאמנתה מחזיקה קערה)

מספרת: איש רגיש סבא, טוניסאים בדרך כלל הם אנשים קשים. לא בקטע של להעליב או משהו כזה אבל אתם יודעים...לא מדברים על רגשות, געגועים, הנה, את אח שלו בכלל לא הכרתי. אין פה אפילו שם. אבל את התמונה עם התלתלים אני זוכרת מהיום בו נולדתי, סבא היה שומר עליה מכל משמר כאילו מסתתר מאחוריה אוצר.

(פותחת את הספר שוב. אוראני יוצא, הראיס נכנס. מתיישב)

מספרת: בשקט בשקט מבלי שאף אחד רואה, דיאמנתה בוזקת רעל לאוכל של הראיס. **OMG**. ...מערכה שבייה- תשוקה מסורסת.

(רגע ההרעלה בו דיאמנתה בוזקת רעל לאוכל של הראיס. הוא מגיע ומבהיל אותה. דיאמנתה מאכילה את הראיס)

תמונה תשיעית-תשוקה מסורסת

הראיס: מממ...טעם גן עדן!

דיאמנתה: הכל עניין של שמן.

הראיס: תיבול כה עשיר ומדויק.

(עוד ביס)

אווו, שככה יהיה לי טוב, ידייך ידי זהב ויופייך...

(מתחיל ללטף ולנשק את ידה. דיאמנתה רוצה אז מתעשתת)

דיאמנתה: בכל רגע עלולה אשתך להכנס ואמצא את עצמי ללא עבודה.

(מזיזה אותו. ומסובבת את השולחן לאורך)

לכן שלוט בעצמך והרגע.

הראיס: עד מתי אוכל להשתיק ולסרס, הגוף שלי מדבר בעד עצמו אינני שולט ברצונו.

(דיאמנתה עמדת בראש השולחן)

דיאמנתה: ומה גופך מבקש?

הראיס: לומר? או

(עולה על כסא מקביל בראש השולחן השני)

...להדגים?

דיאמנתה: להדגים?! לא צריך להגזים.

הראיס: גופי מבקש אותך קרובה.

(תנועת ידיים בסנכרון)

עוד יותר.

(השענות אחורה של דיאמנתה. הם עושים מה שהמילים אומרות)

את ראשך על כתפי ואת ידיי על...

(עושה תנועה עם היד שמגיעה כמעט לחזה, דיאמנתה מתעשתת וזזה)

דיאמנתה: ואם גופי לך יתנגד?

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

הראיס: נראה שהוא די מתיידד.

(קופץ מהכסא, דיאמנתה מצחקת)

דיאמנתה: מתיידד אך חושד.

(דיאמנתה מתנתקת מהראיס לצד ימין במה, יד על המותן, שימוש בכף הגדולה מהשולחן כתנועת איום)

כיצד אדע אם כוונתיך אינן אלא משחק?

(הראיס עושה כמה צעדים אחורה כמאויים)

הראיס: כך אני נראה?

(יד על המותן צד שמאל במה- כמראה)

כגבר מצוי שלבו אטום מרגש והערכה?

(פונה לקהל, דיאמנתה בפריז. המילים הבאות הן בראשו)

כיצד יוצאים מן התסבוכת, איני יכול להתחייב לה על נאמנותי.

(מסתכל למעלה)

סלחי לי אמא, אך העדינות והדעתנות משבשות את המחשבה, שלא נדבר על התאוה.

(מבט לדיאמנתה. היא במבט אליו)

דיאמנתה: אתה מאמין באהבה?

(שניהם מבט לקהל)

דיאמנתה: כן או לא?

הראיס: תשובה מורכבת

(זורקת את הכף ומתכוונת ללכת)

לאן את הולכת?

דיאמנתה: אין בי רצון להצטרף למיטה החולה שלך ושל אשתך

הראיס: מדוע להצטרף?

אפשר להתחלף.

(הראיס מלפף את קצה המפה כסדין סביב גופה של דיאמנתה)

בעצמך אמרת, 'מיטה חולה'. אולי הגיע הזמן לפנות בה מקום...

הגוף שלי מצטמרר ממראה האחוריים המזמינים שלך

דיאמנתה: והם מקפצים להם בשל מבטך החודר

הראיס: לא רק המבט מייחל לחדור...

(נשמעים קולות מבחוץ, אוראני שר, דיאמנתה מצחקת אך מתעשתת במהירות ומעיפה את הסדין ממנה)

אוראני: ראש חודש טוב.

דיאמנתה: הטקס עוד רגע מתחיל. ברשותך, נדבר אחר כך על חדירות ומקפצות

(מסדרת לקראת הטקסט)

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

הראיס: בוודאי. אחמ... כל הכבוד על האחריות והאכפתיות

(טופח לדיאמנתה על השכם כ'גבר')

דיאמנתה: יש צורך לדאוג רק למפתח ולעדיים מוזהבים.

הראיס: בטח, איזו שאלה, איווט כבר מביאה.

(אוראני נכנס בשירה וריקוד. שיר 'חמודה' טוניסאי נשמע חלש בשלב זה. כשאוראני מתחיל לשיר הראיס מצטרף אליו בזמזום-הוא במצב רוח טוב)

אוראני: חודש טוב, חג שמח.

הראיס: ' כמאר עאם אכור' (פירוש: שנזכה גם בשנה הבאה, ברכה של חג הבשישה) אחויה, בחתונה שלך עוד השנה.

אוראני: ברכה כזו מפייך... מרגליות ממש.

הראיס: אני מברך את שלבך חפץ, לא הכנסתי את שיקולי ליבי אל הנוסחה.

אוראני: אין צורך להרוס. תודה. מה שלומך דיאמנתה?

דיאמנתה: טוב, תודה רבה ומה של..

(מתכוונת לשאול לשלומו אך הוא מתעלם ומעביר נושא)

אוראני: איפה איווט?

הראיס: כבר מגיעה

(איווט מצטרפת כל התמונה צריכה להיות קלילה יותר באמצעות המוזיקה. הכנות לטקס, פריז)

המספרת: זה הטקס המוזר הזה שאוכלים בו עיסה שנראית כמו חול, כל שנה מחדש הייתי נמנעת מלהגיע, כמובן שהיו דוחפים בו אוכל עם תערובת מלאה בשמן, איך לא?! . סבתא הייתה משתגעת "זה ראש השנה על פי התורה, העיקר שאת חוגגת את הולדת ישו".

(חוזרת לקרוא מהספר)

'טקס הבשישה'. זה הוא טקס מסורתי הנחגג בראש חודש ניסן, שהוא ראש השנה על פי התורה. ישנה קערה המכילה גרגירי חיטה או שעורה בתוספת שקדים, תמרים, סוכר על פי ההעדפה. כל בן בית בתורו מערבב את הבלילה במפתח בזמן שבזקים על ידו שמן המייצר עיסה- ובזמן הערבוב כל אחד מבקש בקשה לשנה החדשה.

(והראיס מחויכים ונהנית מהריקודים, מסתכלת בדיאמנתה כחושדת)

איווט: הבאתי כמה מהתכשיטים של אמכם, זו ברכה להשתמש בתכשיטים של צדקת... (מנסה לשים צמיד בקערה)

(הראיס ואוראני מגיבים במקביל)

הראיס: לא!

אוראני: נכון.

(למשמע השלילה של הראיס.)

מדוע לא?

הראיס: מי הרשה לך לגעת בקופה שלי!

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

(רץ את התמונה, מציץ פנימה בחשש ומתנשם בלי אוויר. הראיס הופך למעין חיה שמגינה על הגורים שלה)

אוראני: הרגע! זו אשתך. איננה אדם זר, מאיזו סיבה עליה להמנע מפתיחת הקופה בביתה?

הראיס: אל תתערב בין בעל ואישה!

בייחוד כשאין לך בזה כלל הבנה.

אוראני: לא התכוונתי להכנס ביניכם אך אין צורך להיות מבין גדול כדי לדעת שהיא הצודקת. ישנה סגולה להשתמש בתכשיטים של אדם מת.

(מתקרב לראיס)

הראיס: אמונה מבישה. חפציו של אדם מת מביאים מזל רע, בייחוד בטקס הבשישה...

(הראיס מתקרב אל אוראני, איווט קמה ומנסה להפריד ביניהם)

איווט: אין צורך להוסיף. נשתמש בשלי. אני עונדת אותם לכן הבאתי את של אמכם כתחליף .

אוראני: אם ב'מזל רע' עסקינן, מה מעשיה כאן?

הראיס: היא זו שעמלה והכינה את הבלילה.

אוראני: מסורת זו מסורת. אין לי רצון שהמזל שלה יתערבב בקרב המשפחה.

הראיס: אתה מפחד שהגברת תקח לך את המזל? אל דאגה יש מספיק לכולם. ואתה יכול לקחת משלי אם תרצה

אוראני: אני יכול?

(אוראני מנסה להתגרות בראיס ולגרום לו לקום ולכן לוקח שק כסף מהכספת שנשארה פתוחה ליד הראיס. הראיס קם ומנסה לקחת חזרה ללא הצלחה)

אוראני: ערב אחד בשנה לא מכניסים אנשים הביתה ומתאגדים כמשפחה. ערב אחד. לברך יחד על השנה החדשה.

הראיס: היא כבר חלק מהמשפחה.

(הראיס חוטף את השק. כולם מסתכלים בראיס)

אוראני: ברשותך, אני אוותר על הטקס . לילה טוב איווט

הראיס: דרמתיות היא נכס. זה לא משפחתי אך כך אני מכיר את אחי. 'שוחר צדק ושלום'

(מתיישב)

איווט: אני מבקשת שתישאר.

(הנגנים מסתכלים יחד לראות את תגובתו של אוראני)

לכולם יש מקום.

(אוראני פונה אל הלהקה והם מאשרים:אאהה)

אוראני: אהיה בטקס ואלך לישון, איני חש בטוב.

הראיס: מרבה מחשבות, מרבה מכאוב.

(מעוואל. נאמבר תנועתי- מוזיקת חג 'חמודה', כשזה מגיע לדיאמנתה, כאשר הראיס ודיאמנתה רוקדים, איווט שמה לב והיא ואוראני יוצאים עם אוכל. דיאמנתה ממשיכה להאכיל את הראיס באוכל מורעל, המוזיקה יוצאת בפיד)

תמונה עשירית- ההשתרכות.

(דיאמנתה מאכילה את הראיס תוך כדי המוזיקה וכשזה מגיע לקצב מהיר ולשיא הוא מועד ומתפתל מכאבים, קורס לכסא.. הוא מתנהג כמו ילד שזקוק לאמו)
הראיס: איני חש בטוב.

דיאמנתה: נדבקת מאחריך?

הראיס: תעל"ז ברוח, הוא מתמסכן סדרתי, בגלל הרגל, אל תתייחסי.

דיאמנתה: אינני מופתעת.

הראיס: מה כוונתך?

דיאמנתה: כישרון העמדת הפנים זורם בעורקים.

הראיס: את מגנה ושוללת את כוונותי הכנות!?

דיאמנתה: מילים הן רק המפתח לליבו של האדם.

הראיס: לבי לב אוהב וחם. אשבע ביקיריי.

דיאמנתה: אין לי כל צורך בשבועות סתמיות.

הראיס: סתמיות!?

דיאמנתה: ששש...

(דיאמנתה דוחפת לו ביס אל הפה)

במעשים עליך להוכיח את אהבתך. תעזוב אותה למעני?

(הוא עושה תנועות 'לא' ואז 'כן', הם מצחקקים, הם נצמדים לשולחן עד שזה מגיע למצב שהוא כמעט שוכב על השולחן. איווט נכנסת.)

תמונה אחת עשרה-ההתעמתות.

איווט: אין כל צורך שנמשיך לשכור את שירותיה,

(הראיס ודיאמנתה מתנתקים)

הבנתי את יסודות ההשמנה ואצליח לתפוח. גם בלעדיה

(הראיס משתעל ומסוחרר)

הראיס: על פי הבחנתי דרוש עוד זמן.

דיאמנתה: הפסק להתחמק. גש ישר לעניין.

הראיס: איני חושב שזה הזמן או המקום לשיחות רציניות וְכִבְדוֹת משקל, ברשותכן

(מתיישב)

אניח מעט את הראש.

(אל הקהל. הבנות בפרזיז, הוא ישוב בכסא מספרת ושומר על הכספת.)

אני מסוחרר, אך לא מיין. ליבי הולם ואיני מרוגש או כעוס על אף אדם.

(אל הנשים)

אינני מזהה מי מכן היא זו אשר בה חשקה נפשי

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

(מצחקק ומשפשף את עיניו)

אההה איזה טפשי. הביאי לי את ידך

(דופק על השולחן)

ועזרי לי למצוא דבר מה מתוק לחך.

(שתייהן תוחבות יד אל קערה בעמידה)

איווט: איך את לא מתביישת, הוא חולה וכך את מנצלת את ההזדמנות? אין בך שמץ אנושיות?

דיאמנתה: בי הוא מעוניין וזה כבר לא סוד.

איווט: איתי הוא התחתן מתוך אהבה ו...!

דיאמנתה: סנוור מההון של אביך. אל תהי תמימה.

(איווט עוזבת את ידה ודיאמנתה מתגרה ודוחפת לה את הכף לבטן)

בעצמו אמר זאת. מה יש לו לחפש אצל בחורה שנראית כמוך? דלוחה, בייפרה. כולך עור ועצמות.

איווט: תאמר לה את האמת. שנשבעת כי גופי אינו גורם לך סלידה או הרהורי חטא.

(הראיס מסוחרר ולא מגיב)

תענה!

(דיאמנתה מסמנת לראיס לענות)

הראיס: איווט. האמיני לי כי הערכתני אלייך רבה עד מאוד ואיני רוצה כך לפגוע או לבגוד. האישה הזו כאן מולי מרוממת את נפשי, מלאת תעוזה ויָתְשׁוּקָה מתפרצת, זו איננה אשמת.

(איווט תופסת את דיאמנתה, מצמידה אותה לשולחן ועושה עליה מניפולציה של איום באמצעות תנועות אינטימיות המסמלות "משיכה")

איווט: שמעתי אתכם "מדברים",

(מזיזה אותה בכעס)

אך לא רציתי להאמין.

הראיס: ווטי

בסופו של דבר אנחנו חברי...!

(איווט מתפרצת)

איווט: 'אנחנו'? היכן היינו 'אנחנו' לפני שזממת במיטות אחרות? לפני שהוספת את שמי לרשימת נשותיך הפתיות?

(הראיס שותק)

מפיך המהולל נגמרו המילים? 'מקסוף', גבר כסיל וחלול כשאר הסוטים שבדרכים.

(איווט לוקחת לה את הכף, הראיס נעמד בכעס.)

הראיס: מילים כאלה לא ארשה שיאמרו בביתי ובייחוד לא לי!

(הראיס משתעל עמוקות ונפל על הריצפה)

דיאמנתה: אישה נבזית וחסרת רגש, ראי למה עוללת.

(דיאמנתה גורת אותו הוא ישוב מתחת לכסא)

איווט: חשבתי שאתה רוצה משפחה. לא נגעתי ולא נתתי לאף גבר לגעת בגופי כי חיכיתי לך. אף לא חיבוק קטן או נשיקה. רציתי להיות לבעלי טהורה וצנועה. בליל הכלולות היית חסר רגישות לתחושותיי. אם טוב לי או רע. ההנאה החשובה הייתה רק שלך, ואני? הרגשתי עלובה וְדחוריה. סלחי לי גבירתי, אני בעלת הבית הזה ואת אינך רצויה.

דיאמנתה: למיטב זכרוני הרכוש עבר לידי של בעלך היקר, על כן לא פְּבִיתֶךָ מדובר.

הראיס: ארזי חפציך ולכי מכאן.

(שתיהן חושבות שמדובר בדיאמנתה, מפסיקות עם הקרב חתולות. הראיס מבין זאת ומסביר את כוונתו)

הראיס: התכוונתי אלייך.

(פאזזה.)

איווט: אתה מסוחרר ושנינו נסערים. אציע שנרגע ונשוחח על הדברים.

(מתיישבת בכסא לידו)

אין לי לאן ללכת. תסתכל אלי, תסתכל בעיניי הכמהות לחומר ולליבך הטוב. אני יודעת שאי שם הוא קיים וכל המילים הקשות הללו נובעות מהחולי והחום, אדאג לך עד שיעבור המכאוב.

דיאמנתה: אין לו כל צורך באישה שלא ממלאת אחר חובותיה. לא רק שאיננה דואגת לחשקיו היא מנבלת את פְּלִיקָה ואת כעסה יורקת בפניו.

(דיאמנתה עוזרת לראיס לקום, הוא מרגיש מצפון ומנסה לגרום לאיווט להרגיש טוב יותר)

הראיס: אדאג לך למעט מזומנים על מנת שתוכלי להסתדר בימים הראשונים. אבקש שתצאי בשעות הבוקר, צהריים לכל המאוחר. דיאמנתה המתיני בחדרי.

(דיאמנתה לוקחת את הקוסקוס ויוצאת.)

אומר לאוראני לסדר מיטה עבורך בחדר האחורי.

(איווט מנסה לדבר אך הוא מונע ממנה)

עזבי .

(הראיס בפרז' ואיווט הולכת קדימה באיטיות לימין במה. שיר 'בין דרכים')

מספרת: לא פלא שכל מה שהעסיק את סבתא זה לדחוף לנו אוכל לפה, היא ממש ניסתה! עולם הפוך, כנראה בכל דור קשה לחיות על פי ציפיות החברה.

(מסתכלת בספר)

מערכה שלישית- נפש תאומה

תמונה 12: נפש תאומה

(אוראני והראיס מסתובבים אל הקהל והולכים אליו-הכל ביוניסון)

אוראני: וכך סילקת אותה בבושת פנים? אשתך זרוקה ברחוב כבר יומיים!

הראיס: לא ארשה לה או לאף אישה לדבר אלי כך. קראה לי כסיל וסוטה! כיצד אשאר במחיצתה!?

אוראני: יש דברים פְּלִיקָה

הראיס: סליחה?

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

אוראני: אינך רואה דבר? אתה נעלם ומתעוות מיום ליום,

(הראיס מצחקק ומזלזל בדבריו של אוראני, מתכוון ללכת)

גופך הופך צנום ושכלך איבד חשיבה הגיונית ושיקול דעת נבון. אישה שכל רצונה היה לספק אותך, לדאוג, להשתדל להשתנות ולמרוד בגופה עד סבל בשביל שלך יהיה מה לתפוס.

(אוראני מנסה למנוע מהראיס לצאת, הוא משליך עליו את כעסו וזורק עליו משהו ובאותו רגע מתחרט כי הראיס מתעצבן)

הראיס: דבריך חלולים וחסרי ביסוס

(הולך לעבר 'היציאה' גב קהל וחוזר חזרה)

אינך יודע מה התרחש בחדרי חדרים אז בבקשה, הרגע! איני רוצה לומר גם לך למצוא את מקומך.

(הראיס משתעל. אוראני נמצא בפרונט במה)

אוראני: מסתמן שכדאי שאעשה זאת

הראיס: מה?

אוראני: אמצא לי מקום. לפחות לעת עתה, עד שהמחשבות יסתדרו להן. אשמח גם לא להגיע לחתונה שלך ושל המכשפה.

(בזמן שאוראני מדבר הראיס מתקרב אליו ותוך כדי דיבור מתחיל ללפף אותו כפרובוקציה)

הראיס: אילו מחשבות עליך לסדר? המחשבות והתשוקה אל אשתי או שמא דבר אחר?

אוראני: אין לי כלל מחשבות עליה ולהזכירך כבר איננה אשתך. אני בסך הכל רואה את מעלותיה ו...

הראיס: "את אצילותה".

(המגע של הראיס הופך לחנק/דחיפה, הראיס משתעל נעזר בשולחן ומפיל את המפה. קם באיטיות)

אין לי ראש לדיבורים חוזרים ונשנים ללא הרף. הנך מוזמן להצטרף אליה ואם תרצו לממש את התשוקה הסודית ביניכם עשו זאת. 'הצולע והרזה' שם נפלא להצגה.

(הראיס יוצא. תוך כדי המונולוג וטקסט מספרת, אוראני מתחיל לסדר את הבמה-אוסף את הכל בתוך המפה שהופכת לשק המסע שלו, מסדר את הכסאות ברביעייה כהכנה לחתונה בסיום המחזה. מקפל את השולחן עם הכספת ושם אותו בצד- בודק שאף אחד לא רואה.)

אוראני: אח גדול, נערץ, "סמל המשפחה"...בושה אחת גדולה. מגיל צעיר בחורות היו מכרכרות סביבו ללא הרף והוא בשלו. כולם סגדו לו על כל פרוטה ופת לחם שהצליח להכניס הביתה.

אותי לא לימדו אף פעם לעבוד, לא נתנו לי הזדמנות ללמוד. אולי זו הייתה הדרך של אמא למנוע ממני תחושת נחיתות ובושה, היא ידעה שאף משרה מכובדת לא תקבל לשירותיה עובד צולע. היא התעקשה שאעמיק בלימוד התורה "יא עומרי, אתה ילד נבון, תהיה לנו לחכם גדול". צדקת, אני חכם אמא, חכם דגול. בתול. נטול בית, אהבה או עבודה. חכם. כשהוא החליט להתחתן איתה אמא שמחה והסבירה כי הבחורה רזה אך המשפחה טובה

(מסמן בידו כסף).

היא הייתה כל כך יפה, טהורה ולבנה.

מספרת: איזו אהבה.

(חוזרת לספר)

אזר אומץ ויצא, הדאגה שיבשה לו את חוט המחשבה. אחרי חיפוש רבים הוא בהחלט מצא, היא הייתה ישובה בודדה, בחושך, במקומה הקבוע- באר המים אשר שימשה עבורה מפלט ומקום תפילה. בשעות המאוחרות אל הבאר היו מגיעות נשים עצובות, אשר כל חשקן היה להיות... יפות.

(שיר. 'בין דרכים' המשך, שניהם בפרונט שמאל במה, נוצר ביניהם רגע אינטימי. מבוכה. איווט נבהלת מאוראני ונעמדת)

אוראני: לא התכוונתי להפריע..

איווט: בוודאי רצית...

אוראני: כן. כן זה הגעגוע ש...

איווט: כמובן... כמובן. זה מובן..

אוראני: כן. כן...

איווט: וכיצד הגעת..

איווט+ אוראני: אאההה...

(מתחמקים אחד מהשני)

איווט+ אוראני: לא חשוב.

שום דבר.

(מסתובבים זה לזו, מושיט לה יד)

אוראני: מותר?

(איווט מהנהנת ועושה קולות התרגשות צורמים דומים להתחלה. מעלה אותה לבמה)

איווט: הידיים שלך נעימות.

אוראני: כמה חיכיתי לראות את פנייך, והשיער... כל כך יפה הוא נשפך על כתפיך.

איווט: ידעת היכן למצוא אותי.

אוראני: זה הוא מקומך הקבוע...

(איווט מחייכת, שוב קולות התרגשות צורמים)

איווט: כן, כבר כמה פעמים הרגשתי ש... אתה יודע.

(יורדות הידיים)

אף אחד לא עקב אחריך?

אוראני: ואם עקבו, מה נותר לי להפסיד?!

איווט: לך יש עוד לאן לחזור. לך יש עתיד. בית, אוכל חם ובר להניח עליו את ראשך בסוף היום.

אוראני: אין לי דבר בזה אם רצונתי אינם מתממשים. עייפתי לרצות אחרים. להחניף חיוך, להשכין שלום. עייפתי לשים עצמי בצד ולהתבונן בו מתרברב ובך מקרקרת סביבו מבלי לשים אלי לב. לשתוק.

איווט ואוראני: לעמוד ולשתוק.

אוראני: אני רוצה ללטרף, להתרגש... האם גם לצולע מותר לחשוק?! עז'י'תי, אַנְטִי מְז'יאַנָה (פירוש=את יפה יקרה שלי) חיוךך מלא תום ואמת. גופך בורך בקימורים כה עדינים.

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

איווט: לדעתך, גופי וְנָנְי יפים?

(מהנהן)

אתה נמשך אל המותניים הצרים?

(משמיע קול כהסכמה, מתקרבים יותר)

העור הכהה ?

(קול צורם כהסכמה.)

חושק ברווח שבין רגליי הדק...?

(שניהם לוקחים נשימה, פנים אל הקהל)

אוראני: נישקתי אותה

(הנגנים מגיבים..אוווו)

איווט: נשיקה קטנה.

(מצחקקים)

אתה גבר יפה.

אוראני: תודה

איווט: אתה מופתע.

(אוראני מתחמק)

אוראני: הבאתי מעט כסף וְנָגְדִים. נקנה אוכל, נמצא מקום ללון

איווט: ומה בנוגע לשאר הימים?

אוראני: נדאג להחזיר את כספך לרשותך.

איווט: אכן בראשך חלומות מתוקים.

אוראני: אל תדאגי. בראשי מתבשל רעיון שישנה את דעתו.

איווט: ואם לא?

אוראני: יאלץ בעל כורחו.

(נשארים מצחקקים ויוצאים מהבמה.)

תמונה 14- הדרישה

(דיאמנתה נכנסת ראשונה והראיס אחריה שפוף מכוסה במפה כשמיכה מדבר לעצמו עם קולות מוזרים, בינתיים היא מארגנת כסאות ובסוף הראיס מתיישב על הרצפה בין רגליה של דיאמנתה, קורא את המכתב שכתוב על בד)

הראיס: איווט דורשת חזרה את ממונה. אאמין כי תעשה זאת ללא כל תלונה, לבך לב אדם ודמך זהה לדם עורקיי. אם לא תעשה זאת בדרכיי אצטרך להיאבק ולהזמין לך קרב בין הערביים לפני חופתך.

(הראיס נלחץ, משתעל, ודיאמנתה קמה חסרת מנוחה)

וְכָמוֹ שאומרים, נסיים בברכה- הרבה מזל טוב ורק שמחה.

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

(דיאמנתה פונה בזלזול אל הקהל)

דיאמנתה: תק'יל, חסר עמוד שדרה. אינו מיישם רבב מרצונותיו.

הראיס: אולי עשיתי שטות. איזו טעות.

(שם ידיים על עיניו)

דיאמנתה: באיזה עניין?...מחר יומנו הגדול ואין פנאי למצפון או חרטה כמובן.

(ביגשת אליו)

ובנושא הקניין אני סמוכה ובטוחה כי שמירה עליו זוהי זכותך.

הראיס: להשליך כך לרחוב את אחיך ואשתך.

דיאמנתה: שדיברו אליך בעזות מצח וללא כבוד. את אחיך לא גרשת, והאשה שלה קראת אשתך כבר הפכה להיות לו לאישה. לא כך נוהג אדם קרוב, ואם כן מקומו הוא אכן ברחוב.

(מתגרה בו)

היא איננה מסכנה. חשקה בו מהשנייה הראשונה.

(הראיס מצחק מנותק)

הראיס: ומה רע, שיהיה להם בשמחה, אינני צריך דבר מלבד מגע ידיך ומאכליך.

(מתלטף בידיה והיא מנסה לעצור אותו)

אכן בכספו של אביה מדובר ואיתך אין לי כל צורך בו

(מחבק אותה כילד קטן)

אחזיר לה את כל הונו.

(דיאמנתה מוציאה צווחת תסכול.)

דיאמנתה: אתה מה?!

(הראיס פונה לקהל והיא בפריז.)

הראיס: מה? מה? מדוע לא לפרגן? לשמוח בשמחתם? הנה אושרי כאן מולי. עם מבט (בוהה בה קפואה וצועקת) כועס ואצילי. ברצוני להחזיר לאיווט את כספה, אך היא תתהפך ותפגע

(תנועה של "תערוף את ראשי")

במחשבה שניה, אספר לה אחרי החופה.

(המנגינה משתנה למנגינת ה'חזרה אחורה-לופר, התנועות חוזרות חלילה על המשפט של דיאמנתה חוזר לדבר אל דיאמנתה.)

דיאמנתה: חשקה בו מהשנייה הראשונה, ואם לא די בכך...

הראיס: צודקת לגמרי. (יורק, טפו) לפני החופה אשוחח עמו ואשא אותך לי לאישה.

(מתקדם אליה באפיסת כוחות)

לא ארצה לראות את פרצופם של עזי המצח הללו רגע אחד נוסף לאחר החתונה! לא ברכה ולא מתנה (צוחקים).

תמונה 15: רגע אחד לפני...

(קטע מוזיקלי מותח שהופך לחתונה עם מנגינה שמחה. כמו בהתחלה. הראיס ודיאמנתה נעצרים כשהם עם הגב לקהל. המפה על ראשה של דיאמנתה. איווט ואוראני מתגנבים אל הבית מבלי שיראו אותם. הם מגיעים אל הכספת במיקום בו אוראני השאיר אותה. הראיס ממלמל טקסט מתחילת המחזה, מסוחרר ונאחז בדיאמנתה, הם רוקדים את התנועות של ההתחלה שוב ושוב כשהראיס מתמוטט בכל רגע מבלי שהם שמים לב לאיווט ואוראני. הראיס מועד ונתקע באוראני ואיווט שהכניסו ידם לכספת. הוא צועק מבהלה)

הראיס: אינך מתבייש? לגנוב? ועוד ביום החתונה?

אוראני: אח יקר. לא אלאה בדברים אך אתה יודע בְּמָה מדובר. כספה כלוא בין זרועותיך וזוהי זכותה להשיבו.

הראיס: כך חשבתי, אך כעת לא ולא. הכסף עובר בין גברים וגם האישה הבוגדנית שלצדך יודעת זאת טוב מאוד. אמרי לו גברת 'נכבדת'...

איווט: (מתפרצת) אומר לך 'בעל יקר'. בכספי וְנִכְבְּדִי מדובר.

הראיס: בוגדנית!

(מנסה להתקדם אליה אך אוראני הודף אותו והוא נופל)

איווט: אינך מתבייש?! השלכת אותי לרחוב ללא פרוטה, זממת לך במיטתך עם המכשפה...

דיאמנתה: סליחה!

אוראני: ואת שמה אתה מגנה כבוגדנית?! צדקה. איש סוטה ונאלח, בושה להיות לך לאח.

מספרת: באפיסת כוחות וְקִשְׁי נשימה, תופס הראיס את אוראני מאחור ומתחיל מאבק.

(כל הלהקה קול בהלה)

אלוהים ישמור.

(הראיס מפגין כח ואוראני חנוק.)

אוראני: איבדת את כל הערכים עליהם חונכנו. לא די במילים הבוטות, גופך מראה לך שמצבך בכי רע ועודך מעז להרים עלי ידך?!

הראיס: אח אמיתי לא היה נואף עם האישה שלפני כמה ימים הייתה אשתי. מבחינתי אתה איש זר לכן לא אסכים לשמוע ממך שום גינונים או הטפות מוסר.

אוראני: ימי ההערצה נגמרו. כל חיי השתרכתי אחרך, עשיתי כל שחשק לבך והתהלכתי כצל לרגלך

מספרת: הראיס נאבק מול אחיו בכוחותיו האחרונים, תוחב ידו אל כיס ימין ושולף...סכין?!

(הראיס מוציא סכין. כולם נבהלים מביטים בסכין. הלהקה מגיבה בקול פחד)

איווט: תניח את הסכין! יָא עֵינֶשְׁק אִיזִי, אִיזִי! הרגע. הקשב לי אני מתחננת... שמור לך את הממון. אני מוותרת. אם אאבד אותך בשביל הממון, אין לי בו כל רצון.

(הראיס נעצר, מבולבל ותוהה אך עדיין לא מניח את הסכין)

הבט בפניו. אחיך הקטן. מה תרגיש לאחר מעשה נבזי שכזה המיועד לבהמות חסרות לב ותבונה? אני סולחת לך היום על כל ימי הייסורים שהעברת אותי ומשחררת אותך לחיות עם כספו של אבי, עליו השלום, רק אל תפגע בו או בי.

(הראיס נבהל מעצמו וכמעט בוכה)

הראיס: אינני יודע כיצד הגיעו מחשבות הזוועה הללו אל ראשי.

(אוראני ואיווט מסתכלים אל דיאמנתה והיא פונה אל הקהל, הראיס עוזב את הסכין.)

הראיס: אצילותך היא מושא להערצה איווט ואכן אשמח שאחי יהיה מאושר בחיקך.

אהבה היא מקור האושר. כל מה שנצטרך מעבר יגיע, בעתו ובזמנו.

(מסתכל אל דיאמנתה)

די לי באשה הנפלאה שלצדי ואכן בכספו של אביך מדובר ואין צדק בכך שאזכה בו. אחזיר לך את כל הונו.

(כל הדמויות משמיעות קול פליאה ונכנסות לפריז רגשי. הראיס מגיע לצד ימין במה ופונה אל הקהל/מקהלה)

מה גם שלתחושתו הוא שיבש את כל תודעתו והפך אותי לרמש חולה ומסכן מדאגות וכעסים ללא יחס לעולם הערכים והחשיבות האמיתית בחיים.

מספרת: משתעל עד חנק ומתחיל לצעוד אל הכלה.

(מתהלך אל דיאמנתה.)

מאור עינייך סנוור אותי מהרגע הראשון בו ראיתך

(איווט ואורני צופים נרגשים. הראיס נעשה שפוף יותר)

גופך החם הפך למושא תשוקתי הגדול ביותר. דאגתך והטיפול המסור בי בתקופה המורכבת הזו בה גופי בוגד בי גרם לי להבין עד כמה אהבתך אלי גדולה ולי היא מספיקה. ללא כסף, וללא רכוש אני עומד כאן מולך ומבקש את ידך.

דיאמנתה: (אל הקהל) אך הממון...

(אל הראיס)

הקשב לי..

(הראיס מתעלם מדבריה)

הראיס: הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת...

(נופל)

המספרת: מתמוטט ומת.

(כולם נעמדים נכנסים לפריז. זמרת: 'יא וולי' תוך כדי הדיבור של המספרת הם נעמדים באיזור הלהקה.)

המספרת: כולם התאבלו והראיס קיבל את כבוד המת. הכסף, ואיתו השליטה על הבית, אכן חזרו לידיהם של אוראני ואיווט. זוג האוהבים חיו חיים מאושרים. דיאמנתה נשארה אותה העוזרת אך קיבלה הערכה על עבודתה הקשה, עובדה שגרמה לה לגלות טוב לב, חמלה ואף מצאה לעצמה אהבה אמיתית וכנה.

(המספרת סוגרת את ספר האגדה, מסתכלת על כותלי הבית. פורקת את הארגזים)

המספרת: "יא עייש בינתי..."

(מצחקקת)

עז'יז'תי/סבתא? אנחנו באמת דומות.

(מסתכלת בתמונה)

את יפה, היית יפה תמיד, גם אתה סבא, גם הבית, ויש כאן משהו מעניין...אולי בעצם כדאי שתלכו. סליחה אם אני נשמעת חוצפנית אבל התחרטתי...

שחקן עולה לבמה: אני אשמח

(המספרת קוטעת אותו)

הראיס מאת דניאל בוקריס ליברמן- כל הזכויות שמורות ©

המספרת: מצטערת. במחשבה שנייה, אני לא מוכרת.

(מוציא את הפלאפון מכיסו ומגיש לה)

שחקן: רק רציתי לשאול אם את מעוניינת?

(המספרת והשחקן מחויכים, היא כותבת את המספר)

איווט: 'ניאיה'. סוף.

-חושך-